

[Stein.]

nærmende Udtalelser fremsættes, o. s. v., og Rigsadvokaten gør da gældende, at den foreslaaede Regel vil medføre en Indskrænkning i Domstolenes frie Skøn. Justitsministeren er imidlertid ogsaa her af en anden Mening og sætter sin Mening igennem over for Rigsadvokatens. (*Justitsministeren*[Steincke]: Naturligvis!). Naturligvis, siger Ministeren. Det er ganske paa samme Maade, som det er sket i andre Tilfælde, i Appelretsspørgsmaalet og andre Sager, hvor Ministeren er gaaet stik imod den juridiske Videnskab og de udøvende Jurister.

Det er ikke nogen Hemmelighed, at den højtærede Justitsminister længe har været misfornøjet med, at Domstolene ikke gaar tilstrækkelig haardt paa i Bagvaskelsessager. Ministeren har derfor fundet paa, at Bagvaskelse ikke som efter den hidtidige Fortolkning alene skal forstaaes som Fremsættelse eller Udbredelse af en Sigtelse mod bedre Vidende, men at Bagvaskelse tillige skal omfatte det Forhold, hvor en Person fremsætter en Sigtelse, som han ikke har rimelig Grund til at anse for sand. Det vil ses, at det er en meget væsentlig og efter min Mening betænkelig Udvidelse af Begrebet Bagvaskelse, der kan honoreres med Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar. Og ikke mindre betænkelig er den Skærpelse af Straffen, som findes i Ændringen til § 270, hvorefter den, der fremsætter en Sigtelse, selv om der føres Sandhedsbevis, skal kunne straffes, hvis Sigtelsen ved sin Form er „utilbørligt fornærmende“. Paa samme Maade skal der fremtidig kunne idømmes Straf, selv om Sandhedsbevis føres, hvis Gerningsmanden ikke har haft „rimelig Anledning“ til at fremsætte Fornærmelsen. Atter her er man ude paa det løse Skøn, og den højtærede Minister vil ikke kunne forvente, at vi fra vor Side skal kunne give Tilslutning til, at Sandhedsbeviset paa den Maade, det her sker, gøres illusorisk eller betydningsløst.

Det er en gammelkendt Erfaring, at Tingene tager sig forskelligt ud, eftersom man ser dem fra det ene eller fra det andet Ståde. Der var en Tid — den foregaaende Taler mindede om det —, da netop det Parti, som den højtærede Justitsminister tilhører, gjorde flittigt Brug af Ytrings- og Pressefriheden. Man nægtede sig intet i Retning af stærke Ord og mere til. Men Forholdet er skiftet en Del siden da. Socialdemokratiets ærede Ordfører gav jo i sin Tale en gribende Skildring af, hvorledes Tilstanden ikke var den samme nu som for 30 Aar siden. Nu førtes der rene Borger-

krige, smaa Borgerkrige, udtalte Ordføreren. Han havde aabenbart glemt, hvordan det var tidligere. Men Forholdene er altsaa skiftet, og nu bereder den højtærede Justitsminister sig til at lægge Grime paa. Det siges ganske vist i Bemærkningerne til § 267, at en Injurielovgivning ikke unødigt maa vanskeliggøre Kritik af Personer eller Myndigheder. Men det er jo kun for en Talemaade, en tom Gestus at regne, naar de foreslaaede Ændringer og Tilføjelser faktisk er af en saadan Karakter, at de lægger Pressen og først og fremmest den hæderlige Presse unødige Hindringer i Vejen. Det er nu engang Pressens Opgave ikke blot at være Nyhedsbringer, det er netop ogsaa dens Opgave at sætte ind over for Usundhed i det offentlige Liv, over for Svindel, i det hele at øve Kritik, hvor der er Kritik behov, ogsaa over for de Herrer Ministre, selv over for en højtæret Justitsminister. Men hver eneste af de Bestemmelser, jeg har omtalt, er en Haandsrækning til dem, der vil lægge Hindringer i Vejen for denne Pressens Opgave. Ogsaa i dette Tilfælde gælder det, at man ikke maa binde Mulen paa den Okse, der tærsker. Ytrings- og Pressefriheden er Demokratiets fornemste Eje, og angriber man denne Frihed, er vi straks paa Vej til Ensretning og Diktatur. Men skal vi denne Vej, saa er det allenfalds at foretrække at blive præsenteret for disse Bestræbelser under aabent Visir fremfor at faa Grimen listet paa under Demokratiets Maske.

Den højtærede Minister vil forstaa, at der er Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som vi naturligvis er villige til at forhandle om, men alle de Bestemmelser, der har Tendens i Retning af at underminere Ytrings- og Pressefriheden her i Landet, alle de Bestemmelser i den Retning, som jeg har nævnt, vil vi gaa skarpt imod.

Med Hensyn til det andet Lovforslag, der foreligger til Behandling, om Ændringer i Loven om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov af 15. April 1930, skal jeg sige i al Korthed, at jeg kan slutte mig til de Udtalelser, der herom blev fremsat af den ærede foregaaende Ordfører (Rytter).

Gunnar Fog-Petersen: Lovforslaget om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov kan jeg anbefale til Vedtagelse, men jeg gaar i øvrigt ud fra, at det vil blive henvist til det samme Udvalg, som Lovforslaget om Ændringer i Straffeloven bliver henvist til, og det kan da overvejes dér.

I Lovforslaget om Ændringer i Straffe-